

Sygn. akt II KK 633/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **L. S.**

skazanej z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 lutego 2023 r.

wniosku obrońcy skaranej o wstrzymanie wykonania

prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 13 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 282/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 1 lutego 2021 r., sygn. akt XVIII K 58/19,

na podstawie art. 532 § 1 *a contrario* k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca skaranej L. S. wniosła kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 282/21, utrzymującego w mocy Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 lutego 2021 r., sygn. akt XVIII K 58/19, zaskarżając orzeczenie to w części, tj. w punkcie I (utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku wobec L. S.) i w punkcie II (w zakresie w jakim zasądza od oskarżonej L. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego - w tym tytułem opłaty sądowej kwoty 2.300 zł oraz obciąża wydatkami w części na nią przypadającą). W nadzwyczajnym środku zaskarżenia sformułowano zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa karnego procesowego mające istotny wpływ

na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Skarżąca podnosiła nierzetelne – jej zdaniem – rozpoznanie i ustosunkowanie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutów apelacyjnych, zaniechanie rozpoznania tych zarzutów, bądź jedynie zdawkowe odniesienie się do nich.

W kasacji obrońca zawarła także wniosek o wstrzymanie wykonania zakwestionowanego orzeczenia w punkcie I (utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku, w tym dotyczącym kary pozbawienia wolności 1 rok i 6 miesięcy oraz o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 lutego 2021 r., sygn. akt XVIII K 58/19 w części, tj. w zakresie punktu 1 i 2 sentencji wyroku, w zakresie, w jakim wyrok ten odnosi się do L. S.). W uzasadnieniu wniosku argumentowała, że prawidłowe rozpoznanie apelacji winno skutkować poczynieniem ustaleń o braku winy skazanej lub ewentualnym przyjęciem, że dostarczyła ona wyłącznie narzędzia do popełnienia czynu zabronionego w postaci zarejestrowania działalności gospodarczej, a więc była pomocnikiem, którego zjawiskowa forma co do czynu z art. 284 k.k. nie jest karalna. Wobec powyższego, w ocenie skarżącej, zmiana powinna ulec kara wymierzona skazanej, która jawi się jako rażąco surowa i niespełniająca wymagań sędziowskiego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., zwłaszcza w zakresie indywidualizacji odpowiedzialności poszczególnych skazanych z uwagi na cechy podmiotowe, jak i okoliczności przedmiotowe popełnionego przestępstwa.

Ponadto wnioskodawczyni wskazała, mając świadomość, iż są to okoliczności *stricto* zasługujące na analizę przez sąd właściwy w postępowaniu wykonawczym, że za uwzględnieniem wniosku o wstrzymanie wykonania kary na czas rozpoznania kasacji przemawiają również względy osobiste skazanej, to jest jej podeszły wiek oraz dotychczasowa niekaralność, a także ustabilizowany tryb życia. W ocenie autorki kasacji w sytuacji skazanej należy mieć na względzie systemowy kształt przepisów kodeksu karnego wykonawczego i reguły korzystania z instytucji odroczenia wykonania kary, brak możliwości zamiany orzeczonej wobec skazanej kary pozbawienia wolności na ewentualną karę o charakterze probacyjnym, a także treść wywiedzionych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji.

Jak już wielokrotnie przypominał Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach rozwiązanie ujęte w art. 532 § 1 k.p.k., stanowiące odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków (art. 9 § 3 k.k.w.), ma charakter wyjątkowy, a skorzystanie z niego jest możliwe dopiero przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia znacznego stopnia prawdopodobieństwa zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki.

Nie przesądzając w tym miejscu o zasadności licznych i złożonych zarzutów sformułowanych we wniesionej kasacji, co wymaga pogłębionej ich analizy na rozprawie, ale dokonując badania ich wagi tylko z punktu widzenia ustalenia przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, należy skonstatować, że chociaż ich treść ujęta w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wniesionym przez obrońcę skazanej i argumentacja przedstawiona na ich poparcie dotyczy znacznej liczby różnych kwestii to jednak stosowana dotychczas praktyka orzecznicza Sądu Najwyższego nie daje podstaw do traktowania nawet złożonego w swej treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jako okoliczności uzasadniających stosowanie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Inaczej rzecz ujmując prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji obrońcy skazanej i uchylenia wyroku Sądu odwoławczego w zaskarżonym zakresie nie jest na tyle wysokie, by stanowiło wystarczającą podstawę do skorzystania z instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia. Przypomnieć należy, że kwestia jakości i rzetelności kontroli odwoławczej, nawet w wypadku sporządzenia przez sąd pisemnych motywów swojego wyroku w sposób skomprimowany, nie oznacza, że doszło do naruszenia prawa procesowego – art. 433 § 2 k.p.k., a jeżeli nawet istnieją podstawy do twierdzenia, iż obraza tego przepisu miała miejsce, skuteczność kasacji, zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k., wymaga nadto, aby takie naruszenie

było rażące oraz miało wpływ i to istotny na treść poddanego kontroli kasacyjnej orzeczenia.

Sąd Najwyższy nie stwierdził także wystąpienia w realiach badanej sprawy szczególnych, wyjątkowych okoliczności prowadzących do stwierdzenia, że wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanej nieodwracalne, niekorzystne skutki. Za takie okoliczności, jak zresztą zauważyła sama wnioskodawczyni, nie można uznać zaawansowanego wieku skazanej, ani też jej uprzedniej niekaralności, jak również dotychczas ustabilizowanego trybu życia, gdyż nie mieszczą się one w określonych w art. 532 § 1 k.p.k. przesłankach wstrzymania wykonania orzeczenia.

Zasadniczym wszelako powodem wydania niniejszej decyzji procesowej był brak stwierdzenia, na tym etapie postępowania, dużego prawdopodobieństwa skuteczności zarzutów kasacyjnych jako warunku *sine qua non* skorzystania przez Sąd Najwyższy z wyjątkowej instytucji uregulowanej w powołanym wyżej przepisie.

Kierując się powołanymi względami orzeczono jak na wstępie.